Diumenge 5 (A) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 11,1-45): En aquell temps, hi havia un malalt, Llàtzer, de Betània, el poble de Maria i Marta, la seva germana. I era [aquesta] Maria la que ungí el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els seus cabells, el germà de la qual, Llàtzer, estava malalt. Les germanes, doncs, enviaren a dir-li: «Senyor, mira que aquell que estimes està malalt».

I sentint-ho Jesús, digué: «Aquesta malaltia no és de mort sinó per a la glòria de Déu, a fi que sigui glorificat per ella el Fill de Déu». Jesús estimava Marta i la seva germana i Llàtzer. Quan sentí, doncs, que estava malalt, encara es quedà dos dies en el lloc on era. I després d'això diu als deixebles: «Anem una altra vegada a la Judea». Li diuen els deixebles: «Rabbí, ara mateix els jueus et volien apedregar, i ¿novament vas allà?». Respon Jesús: «¿No són dotze les hores del dia? Si algú camina de dia no ensopega, perquè veu la llum d'aquest món. Però si algú camina de nit ensopega, perquè en ell no hi ha la llum». Aquestes coses digué, i després d'això els diu: «Llàtzer, el nostre amic dorm, però vaig a despertar-lo del son». Digueren, doncs, els deixebles: «Senyor, si dorm se salvarà». Però Jesús ho deia de la seva mort, i ells pensaven que ho deia de la dormició del son. Llavors, doncs, Jesús els digué manifestament: «Llàtzer ha mort; i me n'alegro per vosaltres de no haver-me trobat allà, perquè cregueu; però anem-hi». Digué, doncs, Tomàs, l'anomenat Dídim, als condeixebles: «Anem-hi també nosaltres per morir amb ell!».

Arribant, doncs, Jesús el trobà que ja era en el sepulcre de feia quatre dies. Betània era prop de Jerusalem, a uns quinze estadis. I molts dels jueus havien vingut a casa de Marta i Maria a consolar-les pel germà. I Marta, quan sentí que Jesús havia vingut, li sortí a l'encontre. Maria, en canvi, restava asseguda a casa. I diu Marta a Jesús: «Senyor, si haguessis estat aquí no hauria mort el meu germà! Però jo sé ara que qualsevol cosa que demanis a Déu, Déu te la donarà». Li diu Jesús: «El teu germà ressuscitarà». Li diu Marta: «Sé que ressuscitarà en la resurrecció, el darrer dia». Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que hagi mort, viurà; i tot el qui viu i creu en mi, no morirà eternament. ¿Creus això?». Li diu: «Sí, Senyor, jo he cregut que tu ets el Crist, el Fill de Déu, que has vingut en aquest món».

I havent dit això, se n'anà i cridà a part Maria, la seva germana, dient: «El Mestre és aquí i et crida». I ella, quan ho sentí, s'alçà de seguida i anà cap a ell. Encara no havia arribat Jesús al poble, sinó que era en aquell lloc on l'havia trobat Marta. Els jueus, doncs, que eren amb ella a la casa i la consolaven, quan veieren Maria que de seguida s'alçà i sortí, la van seguir pensant: «Va al sepulcre a plorar allí». Maria, doncs, havent arribat on era Jesús, en veure'l caigué als seus peus, dient-li: «Senyor, si haguessis estat aquí no hauria mort el meu germà!». I Jesús, quan la veié plorant i que els jueus que havien vingut amb ella ploraven, s'estremí en el seu esperit i es contorbà, i digué: «On l'heu posat?». Li diuen: «Senyor, vine i ho veuràs». Jesús plorà. I deien els jueus: «Mireu com l'estimava!». Però alguns d'ells digueren: «El qui va obrir els ulls del cec, ¿no hauria pogut fer que aquest no morís?».

I Jesús, estremint-se interiorment un altre cop, vingué al sepulcre, que era una cova i tenia una pedra posada al damunt. Diu Jesús: «Traieu la pedra!». Li diu Marta, germana del qui havia mort: «Senyor, ja put perquè porta quatre dies!». Li diu Jesús: «¿No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?». Tragueren, doncs, la pedra. I Jesús, aixecant cap amunt els ulls, digué: «Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Jo ja sabia que sempre m'escoltes, però per la gent que està al voltant [ho] he dit, a fi que creguin que tu m'has enviat». I havent dit això, clamà amb una forta veu: «Llàtzer, surt a fora!». Sortí el qui havia estat mort lligat de peus i mans amb benes, i el seu rostre estava embolicat amb un sudari. Els diu Jesús: «Deslligueu-lo i deixeu-lo anar».

Llavors molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i havien vist les coses que va fer, cregueren en ell».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jo soc la resurrecció»

Mn. Eduard CAMERON i Torra
(Sabadell, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Església arriba a les portes de la Setmana Santa. D'aquí a pocs dies celebrarem l'esdeveniment més important de la història: Jesús, Déu fet home, s'entrega a la Passió per a perdonar els pecats de tots

els temps. Tanmateix, aquesta ofrena de la seva vida no acaba en la mort. Amb la Resurrecció, Crist ens introdueix en la vida divina, ens fa participar de la comunió personal amb la Trinitat. I, perquè Jesús ha ressuscitat, nosaltres hem esdevingut veritablement fills de Déu. L'Evangeli d'avui ens hi introdueix amb la resurrecció de Llàtzer.

Certament, la situació d'aquest passatge és dramàtica. Perquè Llàtzer, l'íntim amic de Jesús, cau malalt i mor. I, tot i que el Senyor està impactat fins al punt que «començà a plorar» (Jn 11,35), no ha evitat la seva mort. Ell, que tants miracles ha obrat fins llavors, no salva el seu gran amic.

Aquesta paradoxa ens mostra com actua Déu: Ell sempre és al nostre costat. Fins i tot, quan venen mal dades, Jesús plora perquè no és insensible al nostre patiment. Com va fer amb Llàtzer.

Més aviat, cal entendre que els sofriments poden unir-nos més a Déu. La mort de Llàtzer no és agradable per a Jesús, però l'accepta perquè a través d'ella «sigui glorificat per ella el Fill de Déu» (Jn 11,4). I amb nosaltres li succeeix el mateix. A Déu no li agrada veure'ns patir, però empra les nostres dificultats per a donar-nos la seva vida. Ho explica el sant Pare Lleó XIV quan diu que «Ell és qui guareix les nostres ferides; Ell és qui té cura de nosaltres. En els moments de foscor, àdhuc contra tota evidència, Déu no ens deixa sols. Ben al contrari, precisament en aquestes circumstàncies som cridats més que mai a esperar en la seva proximitat de Salvador que mai no ens abandona».

És cert que hi ha un punt misteriós en tot això que no acabem de comprendre. Cal fixar-se en la Mare de Déu. Cap mare no vol ni entén el patiment del seu fill. Tanmateix, Ella va restar al peu de la Creu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Perquè et confessis, Déu dóna una gran veu, et crida amb una gràcia extraordinària. I així com el difunt va sortir encara lligat, el mateix que va a confessar-se encara és reu. Perquè quedi deslligat dels seus pecats va dir el Senyor als ministres: 'Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar'. Què vol dir deslligueu-lo i deixeu-lo caminar? Allò que deslliguéssiu a la terra, serà deslligat també en el cel» (Sant Agustí)

- «Crist no es resigna als sepulcres que ens hem construït amb les nostres eleccions de mal i de mort, amb els nostres errors, amb els nostres pecats. Ell ens convida a sortir de la tomba: 'Surt fora', ens diu. 'Surt fora'. És una bella invitació a la veritable llibertat» (Francesc)

- «Les paraules lligar i deslligar signifiquen: aquell qui exclogueu de la vostra comunió, serà exclòs de la comunió amb Déu; aquell que rebeu novament a la vostra comunió, Déu també l'acollirà a la seva. La reconciliació amb l'Església és inseparable de la reconciliació amb Déu» (Catecisme de l'Església Catòlica,

nº 1.445)

Altres comentaris

«Jo soc la resurrecció i la vida»

Dr. Johannes VILAR
(Köln, Alemanya)

Avui, l'Església ens presenta un gran miracle: Jesús ressuscita un difunt, mort des de feia alguns dies.

La resurrecció de Llàtzer és “tipus” de la del Crist, que commemorarem aviat; Jesús diu a Marta que Ell és la «resurrecció» i la «vida» (cf. Jn 11,25). A tots ens pregunta: «Creus això?» (Jn 11,26). Creiem que en el baptisme Déu ens ha regalat una nova vida? Diu sant Pau que nosaltres som una nova creatura (cf. 2Co 5,17). Aquesta resurrecció és el fonament de la nostra esperança, que es basa no en una utopia futura, incerta i falsa, sinó en un fet: «Realment el Senyor ha ressuscitat» (Lc 24,34).

Jesús mana: «Deslligueu-lo i deixeu-lo anar» (Jn 11,34). La redempció ens ha alliberat de les cadenes del pecat, que tots patíem. Deia el Papa Lleó el Gran: «Els errors foren vençuts, les potestats dominades i el món guanyà un nou començament. Perquè si patim amb Ell, també regnarem amb Ell (cf. Rm 8,17). Aquest guany no solament és preparat per als qui en el nom del Senyor són triturats pels sense-déu. Tots els qui serveixen Déu i viuen en Ell estan crucificats en el Crist, i en Crist assoliran la corona».

Els cristians estem cridats, ja en aquesta terra, a viure aquesta nova vida sobrenatural que ens fa capaços de donar crèdit a la nostra sort: sempre disposats a donar resposta a tot el qui ens demani raó de la nostra esperança! (cf. 1Pe 3,15). És lògic que en aquests dies procurem seguir des de prop Jesús Mestre. Tradicions com ara el Via Crucis, la meditació dels Misteris del Rosari, els textos dels evangelis, tot... pot i ha de ser-nos un ajut.

La nostra esperança és posada també en Maria, Mare de Jesucrist i Mare nostra, que és alhora una icona de l'esperança: al peu de la Creu esperà contra tota esperança i fou associada a l'obra del seu Fill.